

ἀντιστοιχούσας* καὶ ἀποτελουμένας ὑπὸ φακελλωτῶν παραστάδων, ἐφ' ὧν κυρτοῦνται πλήρη τόξα. Τὸ κέντρον σχηματίζεται ἀπὸ ἐξ καθ' ἐξάγωνον διηυθετημένας ἀφίδας, ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ μοναδικὸς ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἐξάγωνος καὶ θαυμασιῶς ὑψηλὸς θόλος, ὅστις κυανοῦς τὸ χρῶμα καὶ κατὰ στικτός ὑπὸ χρυσοῦν ἀστέρων μερίζεται εἰς ἐπτά ἐξάγωνα καὶ ἐξ ῥόμβους ὑπὸ ἀραβουργημάτων (arabeschi) κυκλουμένους, ἐνῶ ἐν τοῦ τυμπάνου αὐτοῦ προσέχει κυκλωειδὴς στοίχος μικρῶν στηλῶν. Ἐπὶ τοῦ περιτρέχοντος τὴν κεντρικὴν στοᾶν διαζώματος (fregio), σειρὰ στρογγύλων ἀναγλύφων δεικνύει τῷ θεατῇ τὰς προτομὰς διαφόρων παπῶν, ἔλην δὲ τὴν ἐκκλησίαν λαμπρύνουσιν ἀγάλματα, εἰκονογραφαὶ καὶ διάφορα κοσμήματα, ἀτινα ἀποκαθιστῶσιν αὐτὴν ναὸν τῆς τέχνης. Ὁ Δονατέλλος, ὁ Μιχαηλάγγελος, ὁ Βεκέττις, ὁ Ἰάκωβος ὁ τῆς Δρυὸς (Jacopo della Quercia) πολλὰ κατέβαλον πρὸς στολιμὴν αὐτῆς. Αἱ γλυφαὶ καὶ τὰ ἐδώλια τοῦ χοροῦ, ὁ θρόνος καὶ τ' ἄλλα θρανία τὰ παρὰ τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι τοῦ κυριωτέρου θυσιαστηρίου εἰσι θαυμάσια ἔργα τοῦ Giovanni da Montepulciano, καὶ τοῦ ἐκ Φλωρεντίας Domenico di Filippo, κατὰ τὸ 1573 τελεσθέντα. Μεταξὺ τῶν εἰκονογραφικῶν διακρίνονται τὰ μάλα αἱ τοῦ Κυριακοῦ Βεκκαφούμη (Domenico Beccafumi)· ἦν δ' οὗτος υἱὸς Παταίου τινός (Pacio), γεννηθεὶς περὶ τὸ 1474 εἰς Ancaiano ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Σιένης, ὅστις ἔδωκε τὸ ποίμνιον τοῦ πατρὸς του, γεωργοῦ τοῦ Λαυρεντίου Βεκκαφούμη Σιενίου πολίτου, καὶ ὠνομάζετο μὲν Domenico, θωπευτικῶς δὲ Micherino. Τοῦτον δὲ ἰδὼν ἡμέραν τινὰ ὁ Λαυρεντίος διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ χαιῖου τοῦ ἰχνογραφοῦντα ἐπὶ τῆς ἄμμου μικροῦ χειμάρρου διαφόρους εἰκόνας, ἔλαβεν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς του καὶ ἐξεπαίδευσεν ἰδίῳι ἀναλώμασιν εἰς τὴν τέχνην, καὶ εὐδοκίμησαντα περιέβαλεν αὐτὸν τὸ ἴδιον ἐπώνυμον· ἡ δὲ Σιένη συνε-

τάξατο αὐτὸν τοῖς ἐκυτοῖς πολίταις. Τὰ ἔργα τοῦ Παρουσινοῦ, τοῦ Ῥαφαήλου καὶ τοῦ Μιχαηλαγγέλου παρέσχον αὐτῷ ἀφθονον ὕλην σπουδῆς, διό· καὶ κατέστη εἰς τῶν τελειωτέρων τῆς ἐποχῆς τοῦ ζωγράφου, πρὸς τούτοις δὲ καὶ χύτης θρενχαλκίων τεχνουργημάτων ἐξ ὧν εἰσὶν ἐξ κίονες πλησίον τοῦ ρηθέντος μείζονος θυσιαστηρίου καὶ ἐξ ἄγγελων κοκτοῦντες ἐξ κυμβία πρὸς ὑποστήριξιν λυχνίας. Τὸ 1552 ἀπεβίωσεν ὑπὸ πάντων τιμώμενος διὰ τε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ τὴν χρηστότητα τῶν ἡθῶν του. Ἐν τῶν ἐξοχωτέρων ἔργων του ἐστὶ τὸ τοῦ ἐδάφους τοῦ ναοῦ. Δούκιός τις Σιενίας ζωγράφος (Duccio da Siena), εἰχεν ἀρχίσει τὸ ἔργον τοῦτο περὶ τὸ 1350, ὅπερ συνίστατο ἐξ εἰδους τινὸς μωσαϊκοῦ μετὰ εἰκονογραφικῶν, ὧν ἡ διαγραφὴ ἐστὶ σχισμὸς βαθύς διὰ τῆς σμίκλης γενόμενος ἐν τῷ μαρμάρῳ καὶ διὰ μίγματος πίστεως καὶ μαστίχης πεπληρωμένος. Ὁ Βεκκαφούμης ὄχι μόνον ἠγάγεον αὐτὸ εἰς πέρας, ἀλλὰ διὰ λευκοφάτων μαρμάρων τεχνήντως ἐφηρμοσμένων τὰς σκιάς τῶν εἰκόνων παρέστησεν εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἐδάφος ἐκείνο θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ἀριστοῦργημα.

(ἔπεται συνέχεια.)

K. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ*

A'.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

ὑπὸ λογικὴν ἱστορικὴν καὶ ρομικὴν ἐποχὴν

(Συνέχεια· ὅρα φύλλ. Η'.)

ὑποθέσωμεν ὅμως πρὸς στιγμὴν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἰκανότης αὕτη, καὶ ἐπομέ-

πως πλήρης υπάρχει ἡ συμφωνία· ἐρευ-
νήσωμεν ἤδη ἂν ὑπάρχῃ τὸ δεύτερον
στοιχεῖον τῶν συμφωνιῶν, ἥτοι ἂν οἱ
συμβαλλόμενοι ἦναι κύριοι τοῦ ἀντικει-
μένου τὸ ὅποιον ἀποδίδει ἡ συμφωνία
των, καὶ ἐπομένως ἂν δύνανται νὰ τὸ
διαθέσωσι· ποῖον τὸ ἀντικείμενον τῆς
συμφωνίας ἐν ταῖς μονομαχίαις; ὁ θά-
νατος, ὁ τραυματισμὸς, ὁ κίνδυνος τέ-
λος τῆς ζωῆς τῶν διαφορομένων· ἀλλ'
εἶναι ὁ ἄνθρωπος κύριος τῆς ἑαυτοῦ ζω-
ῆς, ἀφοῦ διὰ τὴν σύναψιν τῶν συμ-
φωνιῶν, προσαπαιτεῖται καὶ ἡ κυριότης
τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον καθιστᾷ τὴν
συμφωνίας ἀντικείμενον; Ὁ ἄνθρωπος, ὡς
ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος τὸν ὁ-
ποῖον περιβάλλεται, δὲν εἶναι κύριος
τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν
γενικὴν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν ἀνθρωπό-
τητα, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρί-
δα, εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐν ἣ βιοῖ, τέ-
λος εἰς τὴν θρέψασαν αὐτὸν ἢ τὴν
ἀπ' αὐτοῦ προεληθῶσαν οἰκογένειαν· ὁ
διὰ διηγετικῶν θυσιῶν τῶν γονέων ἐναν-
δρούμενος υἱός, ὁ ἀποτελὼν τὴν ἐλπί-
δα καὶ τὸ μόνον στήριγμα δυνάτων γο-
νέων, ὁ ἐνίοτε ἀπαράιτητος ἵνα δια-
θέψῃ δυστυχοῦντας αὐτοῦ γονεῖς, ὁ ἀ-
γρυπνὸς τέλος φύλαξ τῆς τιμῆς πα-
τρὸς ἀδελφῆς, ἔχει οὗτος τὸ δικαίω-
μα, εἶναι κύριος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, ὅπως
διαθέσῃ αὐτήν, εἰς τὴν καταστρεπτικὴν
ἐπίρροισιν στιγμιαίας παραφορᾶς, ἣν ἔ-
σως ἐγκληματίας τις ἦρως αὐτῷ διή-
γειρε; Προσπίζεται ὅμως τὴν ὑπερτέ-
ραν τῆς ζωῆς προσβληθεῖσαν τιμὴν!
ἀλλ' εἰς ὅποια βραχύδωρ τῆς κοινωνίας
κύματα, ἐκτίθησι τὴν τιμὴν τῶν ὀρφαν-
ιζόμενων γονέων, καὶ τὴν μᾶλλον εἰς
τάς προσβολὰς τῆς τιμῆς ἐκθετον, ἐ-
ρημουμένην ἀδελφὴν; Ἀκμαῖος ἄλλος ἄ-
νθρωπος, ἐπιζήλων προτερημάτων ἔμπλεως,
ἀποκτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην ξένων αὐτῷ
γονέων, οἵτινες τὰς τύχας προσφιλοῦς
αὐτῶν τέκνου πλήρεις ἐλπίδος τῷ ἐ-
ναποθέτουσι· τὸ ὕψος ἱεροῦ μυστηρίου
συνδέει ἀδιαρρήκτως διὰ τῆς ταυτότη-
τος τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ συμφέρον-

τος τὰ πρὶν ὅλως ξένα ταῦτα πλά-
σματα, ἀμφοτέρωτεροι λογίζονται ἐδουχεῖς, οἱ
γονεῖς ἀγαλλονται πρὸ τῆς οἰκογενεια-
κῆς ταύτης σκηνῆς ἱστάμενοι, ἀποκτᾷ-
σι τέκνα, ἀσφαλίζοντα τὴν ὑπαρξίν τῶν
ἐλπίδων, καὶ τὴν κρήνην εὐαρέστων ἀ-
σχολιῶν καὶ ἀπαραμύλλων ἀγαλλιάσε-
ων· ἐν τῇ εὐανθεῖ ταύτῃ τῆς οἰκογε-
νείας ἀκμῇ, ζωηρὸς τις φαινόμενος φί-
λος, ἢ ἄλλος τυχαῖος ἄνθρωπος προ-
καλεῖ διὰ τῶν συνήθων μέσων τὸν πο-
λύτιμον δεσμὸν τῆς οἰκογενείας ταύτης
εἰς τὸ καταστρεπτικὸν τῆς μονομαχίας
στάδιον! Εἶναι ἤδη κύριος, ὁ ἄνθρωπος
οὗτος, ἡ ἐλπίς τῆς οἰκογενείας ταύτης,
εἶναι κύριος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, δύνανται
νὰ θυσιάσῃ αὐτήν, ἐγκαταλείπων ἐρή-
μους καὶ τέκνα καὶ σύζυγον! Πρόκει-
ται περὶ τιμῆς, καὶ πάλιν μᾶς λέγου-
σιν· ἀλλ' ἐνῶ προσπίζεται τὴν ἑαυτοῦ
τιμὴν, δὲν θυσιάζει τὴν τιμὴν τῆς ὀ-
λως οἰκογενείας του; Δὲν παραβαίνει συγ-
χρόνως τὸ ἱερώτερον καθήκον του; Γεν-
ναῖον τέλος τῆς πατρίδος τέκνον, κα-
θίσταται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἑαυτοῦ προα-
σπίσεως· ὁ λαὸς, τὰ νεῦρα τῶν ἐθνῶν
καὶ πάσης κοινωνίας, διὰ τῶν ἰδρώτων
του παρέχει πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα
τὰ μέσα νὰ προετοιμάσῃ μαχίμους
καὶ γενναίους ἄνδρας, ἐτοιμοὺς τοὺς νό-
μους καὶ τὴν τιμὴν αὐτῆς νὰ ὑπερα-
σπίσωσιν· ἡ πατρίς, ἐὰν τύχῃ εὐσυνει-
δήτων καὶ συνετῶν πολιτικῶν, ὅπως σπά-
νιον, προετοιμάζει τοιούτους, ἀνατρέφει
αὐτοὺς δι' ὅλων τῶν μέσων, τοὺς κα-
θιστᾷ τέλος ἐπ' αὐτῆς τοῦ προορισμοῦ
τῶν τοιαῦτα τῆς πατρίδος τέκνα, ἐ-
νεκεν, ὡς συνήθως, χαμερπῶν αἰτιῶν,
προκαλοῦνται εἰς μονομαχιῶν ἐπιτέλε-
σιν· δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ θυσιάζω-
σι τὴν ζωὴν αὐτῶν, τὸ ξίφος, τὸ δ-
ποῖον ἡ πατρίς ἐνεπιστεύθη αὐτοῖς, ὑ-
πὲρ τῶν νόμων καὶ τῆς τιμῆς καθ' ἑ-
αυτῶν ν' ἀνεγκύσωσι; δύνανται νὰ με-
ταχειρισθῶσιν αὐτὸ εἰς ἀλληλοσφαγίαν;
ποῦ ἢ τῆς τιμῆς ὑπεράσπισις, ἀφοῦ πα-
ραβαίνουν οὕτω τὸ ὑπέρτατον πρὸς
τὴν πατρίδα καθήκον, ἥτις μητρὸς τε

καὶ πατὴρ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὡς τιμιώτερον κατὰ Πλάτωνα ἀναφίνεται; Ἐλλείπει ἐπομένως ἐπὶ τῆς μονομαχίας καὶ τὸ δεύτερον στοιχεῖον, τὸ ἐπὶ τῶν συμφωνιῶν ἀπαιτούμενον ἥτοι ἡ ἐλλείψις τῆς κυριότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμφωνίας ἐκ μέρους τῶν συμβαλλομένων, διότι ὁ ἄνθρωπος, ὡς προείπομεν, λόγῳ τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος, δὲν εἶναι κύριος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐρευνήσωμεν ἤδη τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον στοιχεῖον τῶν συμφωνιῶν, ἂν τὸ ἀντικείμενον τῆς συμφωνίας ἐν τῇ μονομαχίᾳ ᾖναι θεμιτὸν, καὶ μὴ ἀντικείμενον εἰς τὰ χρηστά ᾖναι, εἴτε εἰς τὰς λεγομένας διατάξεις τῆς δημοσίας τάξεως ποῖον τὸ ἀντικείμενον τῆς συμφωνίας ἐν τῇ μονομαχίᾳ; ὁ τραυματισμὸς, ὁ θάνατος, ὁ κίνδυνος τέλος τῆς ζωῆς καὶ τῆς υἰείας τῶν συμβαλλομένων· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀντικείμενον ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὰς διατάξεις τῆς δημοσίας τάξεως· ἂν αἱ νομοθεσίαι εἰς ὠρισμένας καὶ ἐλαχίστας περιστάσεις, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, μόλις ἐπὶ πράξεων, αἵτινες συνταράσσουσιν εἰς τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῶν κοινωνιῶν τὰ θεμέλια, ἂν μόλις εἰς τοιαύτας, λέγομεν, περιστάσεις ἐτόλμησαν ν' ἀποστερώσι τὴν ζωὴν τοῦ πλησίου, πολλῶ μᾶλλον σήμερον, ὅτε πολλὰ ἐξοχεῖ διάνοικι τοσοῦτον εὐγλωττῶς συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς· εἰς τοιοῦτον βαθμὸν προασπίσεως προήχθη ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ νομοθεσίαι, αἱ τὸ συμφέρον τῶν ἐθνῶν καὶ κοινωνιῶν αὐτῶν ὑπ' ὅψιν ἔχουσιν, καὶ αὐταὶ τείνουσι ν' ἀπαλείψωσιν ἤδη τὸ τοιοῦτον τῆς τιμωρίας εἶδος καὶ ἐπὶ τῶν στυγερωτέρων ἐγκλημάτων, καθ' ὅ εἰς ὑψίστον βαθμὸν τὸ ἐπιζητούμενον αὐτὸ συμφέρον προσβάλλεται· ἡ ἐπιστήμη, τέλος, ὅπο πολλοῦ ἤδη χρόνου, ἔπαυσε θεωροῦσα ὡς συμφωνιῶν ἀντικείμενον τὴν ζωὴν τοῦ πλησίου, καὶ τὸν τῆς ἀπωλείας αὐτῆς κίνδυνον· ἐλλείπει ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς μονομαχίας καὶ τὸ τρίτον στοιχεῖον τῶν συμφωνιῶν, τὸ θεμι-

τὸν τοῦ ἀντικειμένου· οὐδεμίαν ἄρα συμφωνίαν ἔχομεν· καταπίπτει ὅθεν καὶ ὁ δεύτερος λόγος, ὅν οἱ προασπισταὶ τῆς μονομαχίας προσάγουσιν, ἥτοι ἡ συμφωνία τῶν διημαχομένων· ἤδη πρὸς ἐξάντησιν τοῦ θέματος ὑπολείπεται ἡ ἐρευνα τοῦ ἰσοπάλου τῶν παλαίουσων δυνάμεων.

Ἵπάρχει ἀληθῶς ἰσότης δυνάμεων μεταξὺ τῶν ἐν τῇ μονομαχίᾳ διαμαχομένων; Ὁ λόγος οὗτος εἶναι τόσον ἀσθενής, ὥστε περιττὴ φαίνεται πᾶσα αὐτοῦ ἐρευνα· μικρὰ ὑπόμνησις τῆς πηγῆς τῆς μονομαχίας ἐξαρκεῖ, φρονούμεν, νὰ καταδείξῃ τὸ ἐντελῶς ἀνυπόστατον τοῦ ἐπιχειρήματος· ἡ μονομαχία πηγὴν ἔχει τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς, ἡ τιμὴ εἶναι πρῶτον παντὸς ἀνθρώπου, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐαυτοῦ δυνάμεων, εἶναι δικαίωμα ἐμφυτον καὶ οὐχὶ ἐπίκτητον· ἀφοῦ ἡ τιμὴ τοσούτην περιβάλλεται γενικότητα, ὑπόκειται καὶ εἰς τὸν ἐκ τῆς γενικότητος ταύτης ἀνάλογον κίνδυνον, δύνανται τοιούτοι νὰ προσβληθῇ πᾶς τις, καὶ ὑπὸ παντὸς, ἀσχετῶς τῶν ἐκάστου δυνάμεων· ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει ἡ ἰσότης αὕτη; μήπως ὑπὸ τὰ ὄνομα τῆς ἐδυνάμου ἰσότητος ἐννοοῦσιν, ὅτι ἀμφοτέρω ἐχρῶσι τὰ αὐτὰ ὄπλα εἰς τὰς γέρας, καὶ τοῦτο ἀποκαλοῦσιν ἰσότητα δυνάμεων; ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις ἐν γένει, καὶ μάλιστα ταῖς ἐνόπλοις, ποῖον τὸ κύριον πρῶτον τῆς δυνάμεως; εἶναι τοῦτο ἐξωτερικόν τι ὄργανον, ἰδιαιτέρον, τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, ἡ ἀνῆκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ψυχολογικὴν τοῦ ἀνθρώπου κατάστασιν, οὐδεμίαν ἔχον σχέσιν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα; ἡ προχειρότερα λογικὴ, καὶ ἀνευ τῆς συνδρομῆς τῆς εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐπιστήμης, πείθει ἡμᾶς, ὅτι τὸ κύριον πρῶτον τῆς δυνάμεως εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ θάρρος, τὸ κοινῶς τοσοῦτον ἐκφραστικῶς λεγόμενον, καρδιά· τὰ ὄπλα εἶναι ὅλως ὑστάτον στοιχεῖον τῆς ἐκτιμήσεως τῶν δυνάμεων· δύνανται τις νὰ ᾖναι ὥπλισμένος δι' ὅπλου πολλῶ ἰσχυροτέρου τοῦ ἄλλου, καὶ ὁμως

να μὴν ὑπάρχῃ ἰσότης δυνάμεων, διότι
 πρώτιστον πάντων, ὡς προείπομεν, ἀ-
 παιτεῖται τὸ θάρρος, ἡ γενναϊότης, προ-
 σὸν εἰς τὴν φυσικὴν τοῦ ἀνθρώπου κα-
 τάστασιν ἀποκλειστικῶς ἀναγόμενον· ἀλ-
 λ' αἱ φυσικαὶ τῶν ἀνθρώπων ιδιότητες
 εἶναι πάντοτε αἱ αὐταί; ἐὰν ᾦναι τοι-
 αῦται, τότε θεβῶν, ἀνευ φόβου λο-
 γικοῦ ὀλισθήματος, δυνάμεθα νὰ παρα-
 δεχθῶμεν, ὅτι ἰσχυρὸς εἶναι ὁ λόγος
 τοῦ ἰσοπάλου τῶν δυνάμεων, ὑπάρχει
 ἀληθῶς ἐν τῇ μονομαχίᾳ τότε ἡ ἰσό-
 τής τῶν δυνάμεων· δυστυχῶς ὅμως ἡ
 μᾶλλον ἐπιπόλαιος ἔρευνα πείθει τοὺς
 ἐρευνῶντας, ὅτι εἰς μάτην ἤθελέ τις ἐπι-
 ζητήσῃ ὁμοιότητα τῶν δυναμικῶν τοῦ
 ἀνθρώπου ιδιοτήτων, τοῦναντίον ἀνευρί-
 σκει τις ἱκανοὺς βαθμοὺς διαφορετικῆς ἀ-
 ποστάσεως· ὁ μὲν εἶναι γενναῖος, ὁ δὲ
 δειλὸς ὁ μὲν ἔτι πλέον τοῦ πρώτου γεν-
 ναῖος, ὁ δὲ ἔτι πλέον τοῦ ἐτέρου δει-
 λός, σπανία δ' ἡ ἀνευρέσις τῆς ἰσότητος·
 ἀλλὰ τὴν δύναμιν δὲν ἀποτελεῖ μόνον
 ἡ ψυχικὴ τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις, ἀλ-
 λά καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ κατασκευή·
 τὸ ὕψος τοῦ ἀναστήματος, τὸ εὖρος τοῦ
 σώματος, ἡ δύναμις τῶν μυῶνων, τὸ
 εὐστροφον τῆς τῶν χειρῶν κινήσεως,
 ὅλα ταῦτα μεγάλῃν ἔχουσιν ἐπηρεὴν
 ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἰσότητος τῶν
 δυνάμεων· ἀλλ' ἡ αὐτὴ σωματικὴ δια-
 σκευὴ δύναται νὰ εὐρεθῇ ἐφ' ὅλων τῶν
 ἀνθρώπων ὑπάρχουσα; τὸ ἀνύπαρκτον
 τῆς ιδιότητος ταύτης τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης σκοπιᾶς νὰ δια-
 κρίνη τις δύναται· δὲν μένει μετ' αὐτὸ
 πλέον ἕτερον ἔχνος ἰσότητος, παρὰ ἡ
 ταυτότης τοῦ ὅπλου· πράγματι ἐν τῇ
 μονομαχίᾳ παρατηροῦμεν ὅτι οἱ διαμα-
 χόμενοι ταῦτά ὅπλα φέρουσιν· ἀλλὰ
 διαφέρει ἡ ταυτότης τοῦ ὅπλου τῆς
 ταυτότητος τῶν δυνάμεων· τὸ ὅπλον,
 ὡς καὶ ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν, ἀποτε-
 λεῖ τὸ ὕστατον στοιχεῖον τῆς ἐξισώ-
 σεως τῶν δυνάμεων· τὸ πρώτιστον πρὸς
 τοῦτο προσὸν ἀποτελεῖ ἡ ψυχικὴ κα-
 τάστασις τοῦ ἀνθρώπου, μετ' αὐτὴν
 ἡ σωματικὴ, ὕστατον δὲ πάντων, ἡ ἰσ-

διότης τῶν ὅπλων· ἱκανῶς, φρονοῦμεν,
 ἐκ τῶν εἰρημένων σαλεύεται καὶ ὁ τρί-
 τος λόγος τῶν προαριστῶν τῆς μονο-
 μαχίας, τὸ ἰσοπάλον τῶν δυνάμεων· ἡ
 ἰσότης τῶν δυνάμεων ἤθελεν ἔχει ἰσχὺν
 ἐπιχειρήματος, ἀν' ἀπηρτίζετο ὑπὸ μόνον
 τῶν ὅπλων, ἢ ἀν' ἡ τιμὴ δὲν ὑπέκειτο
 εἰς τὸν κίνδυνον τῆς γενικῆς προσβολῆς,
 ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰς αὐ-
 τὰς δυνάμεις, καὶ κατὰ τῶν ἴσας ταύ-
 τας ἐχόντων ἡ προσβολὴ αὐτῆς ἀπηνυ-
 θύνετο· δυστυχῶς ὅμως τοσαύτην ἔχει
 εὐρύτητα, ὥστε οὐδὲ σικιὰν ἐπιχειρήμα-
 τος ὁ προσαγόμενος οὗτος λόγος νὰ
 φέρῃ δύναται.

Διεξήλωμεν ἤδη ἐφ' ὅσον ᾦν ἐφι-
 κτὸν εἰς τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις,
 ὑπὸ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐποψίν, τὴν λο-
 γικὴν, τῆς ἡμετέρας μελέτης τὸ ἀντι-
 κείμενον· ἀνελύσαμεν καὶ τοὺς τρεῖς λό-
 γους, τοὺς ὁποίους οἱ θερμοὶ, τῆς μο-
 νομαχίας συνήγοροι, ὑπὲρ αὐτῆς προσά-
 γουσι, ἀφίχθημεν δὲ φυσικῶς, ὡς φρο-
 νοῦμεν, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μο-
 νομαχία εἶναι προφανῆς περιφρόνησις τῆς
 λογικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, ὅτι τέ-
 λος μόνη ἡ ἱστορία εἰσάγουσα ἡμᾶς εἰς
 τὰς ἀγωνιωδεστέρους αὐτῆς ἐποχάς, καὶ
 εἰς τοὺς σκοτεινότερους αὐτῆς θαλάμους,
 μόνη αὕτη, ὡς προειμιάσαμεν, δύναται
 νὰ παράσχῃ ἡμῖν τοὺς εἰς μάτην ἀπὸ
 τῆς λογικῆς ἐπιζητούμενους λόγους τῆς
 ἑαυτῆς ὑπάρξεως· καὶ αὕτη ἡ δευτέρα
 ἐποψὶς τῆς ὑπ' ὅψιν μελέτης ἡ ἱστο-
 ρικὴ· συνεπεῖς πρὸς τὴν διαγραφείσαν
 τάξιν τοῦ θέματος προβαίνομεν εἰς τὸ
 δεῦτερον τοῦτο στάδιον τῆς ἱστορικῆς
 τῆς μονομαχίας καταγωγῆς.

Α. Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ.

(ἐκολουθεῖ)